

stillet et **Ændringsforslag** under Nr. 6, som gaar ud paa, at der kun skal være een af disse Personer i hver Amtsradsreds, og da deres Antal, hvis denne **Ændring** vedtages, fra det store Antal af imellem 50 og 60 vil synke ned til lidt over 20, saa forekommer det mig, at dette i Virkeligheden maa have Indflydelse paa dem, der have saa særdeles stor Stræf for det hele store Masseneri, som skal sættes i Scene ved denne Lov. Vi have dernæst ogsaa hørt fremsat en anden Anke med Hensyn til disse Embedsmænd, en Anke, som jeg dog tror tilbøielig grunder sig paa en Misforstaaelse — i alt Fald har det aldrig været Meningen for mit personlige Vedkommende, og jeg tror heller ikke, at det har været den høitærede Justitsministers Mening, — nemlig den, at der skulde være en væsentlig Hindring tilstede for at faae en saadan Embedsstand, selv om dens Tal kun skulde være nogle og tyve, fordi det maatte være sagkyndige Folk. Jeg tror aldrig, at dette har været Justitsministerens Mening; i hvert Fald har jeg aldrig forstaaet det saaledes. Meningen med, at de Folk, som bleve ansatte, skulde være særlig sagkyndige, har — antager jeg — kun været den, at det skulde være varekyndige Folk, det vil sige Folk, som have Begreb om at bedømme Varer. Ligesom vi f. Ex. naar vi skulle lade en Landeiendom besigtige, ikke sende almindelige Folk, som blot kunne læse og skrive, derhen, men derimod Folk, som forstaa sig paa Bedømmelsen af Landeiendomme og paa Jordens Dyrkning, saaledes ville vi heller ikke, naar vi skulle have Varer bedømt, udsende saadanne Folk dertil, men derimod Folk, som ere sagkyndige paa dette Omraade. Dette, tror jeg, maa være Meningen dermed, idet man da for alle tvivlsomme Tilfælde skyld, — nemlig for saadanne Tilfælde skyld, hvor det vilde være umuligt for disse varekyndige Folk at afgjøre, om der var Skyldighed tilstede eller ikke — naturligvis maa have Laboratorierne i Baghaanden, som jo i hvert Fald ville kunne afgjøre, enten Prøven er forfaldet eller ikke. Derfor der altsaa skulde være nogle ærede Medlemmer, som maatte være bange for at stemme for dette Lovforslag af Hensyn til, at vi ikke havde saamange Remitere i Danmark, og at Lønnen derfor vilde blive skruet saa høit op for disse nogle og tyve Embedsmænd, at det vilde foraarsage en uforholdsmæssig stor Udgift for Statskassen, saa kan jeg berolige dem med, at dette slet ikke er Meningen med Lovforslaget. Meningen er kun den, at der skal ansættes varekyndige Folk, og deres Løn kan naturligvis ikke blive saameget høiere end en almindelig Politibetjents Løn, men de maa naturligvis have Laboratorierne i Baghaanden. Jeg tror saaledes, at den Anke, som er bleven fremsat med Hensyn til Embedsmændenes store Antal, nu er imødegaaet, idet dette Antal jo nu, hvis vort Forslag vedtages, er sunket ned til nogle

og tyve, istedetfor, hvad det tidligere var, nemlig henved 60, hvilket ogsaa gælder den Anke, som er bleven fremsat med Hensyn til, at de Personer, som ansattes, skulde være Remitere. Fremdeles blev der reist den Anke, at det skulde være imod det demokratiske Selvfstyreprincip, at vi her vedtog en Lov, hvorefter vi saadan fraoven af sendte Kommunerne en Del Embedsmænd, og at disse vedkommende Kommuner saa ikke havde Andet at gjøre end at betale de Embedsmænd, som Regeringen sendte. Men dersom det høie Things Medlemmer ville se paa **Ændringsforslag** under Nr. 13, ville de se, at der er foreslaaet, at de skulde betales af Statskassen, og kun hvis Kommunerne skulde føle Trang til flere, først da kunde der være Tale om, at de skulde betales af Kommunekassen. Men for den Enes Vedkommende, som skal ansættes i ethvert Amt til en Begyndelse, og hvormed der skulde gjøres et virkelig Forsøg, skulde Statskassen afholde Udgifterne. Altsaa, kun hvis Kommunerne føle Trang til flere, først da kunde der være Tale om, at de skulde betale det. Det forekommer mig, at det er en Imødekommen af os, som have stillet **Ændringsforslaget**, mod de Medlemmer, som havde saameget imod, at man saaledes skulde træde Selvfstyretanken for nær. Der blev endvidere reist den Anke ved 2den Behandling, at vi sit Husundersøgelse. De Herrer ville vide, hvilken vigtig Rolle dette spillede under Forhandlingerne sidst, at vi skulde have disse — jeg tror man kaldte dem Pottefigere eller Rosefigere — til at gaa omkring hos os Landboere og se efter hos dem, der laavede Smør og Ost. Man mente, dette var uheldigt lige overfor Grundlovens Bestemmelse, og man var i Tvivl, om det var i Overensstemmelse dermed. Nu kunne de Herrer berolige sig, naar de se paa **Ændringsforslag** under Nr. 24. Ved dette **Ændringsforslag** er der stillet Forslag om, at Undersøgelse kun skal ske, hvor Levnetsmidler falghedes eller opbevares til Forhandling eller underkastet haandværksmæssig eller fabrikmæssig Tilberedning. Den høitærede Minister har stillet denne **Ændring** og derved søgt at imødekomme den reiste Anke, idet han heller ikke mente, at det var Meningen, at de Vedkommende skulde gaa omkring hos Private og forulempe dem, men kun paa Steder, hvor Levnetsmidler underkastes haandværks- eller fabrikmæssig Tilberedning. (Afbrydelse af S. Sjørgensen). Jeg skal minde det ærede Medlem, som nu afbrød mig, om det dog ikke er rigtigt, naar vi her vedtage en Lov, at vi da fikke os imod, at de, der have Opbevaring af saadanne forfaldede Ting, itide skaffe dem afveien for ikke at gribes af Rettens Haandhøvere, det kan ikke være Meningen, at vi skulle værne os mod dette. Naar det ærede Medlem ikke kan paavise en anden **Ændring**, hvorved vi naae samme Maal, vil han neppe være imod dette Forslag; thi jeg er overbevist om, at det ærede Med-